

[Fr. Andersen.]

saa træder til for at forsøge, om hans Medvirken kan skabe et Resultat, hvad der jo i sidste Instans er hans naturlige Opgave, idet han stiller et Mæglingsforslag, saa bør det da aldrig være saaledes, at en halv Snes Procent inden for en enkelt Gruppe skal være bestemmende for, om vi skal have Storkonflikt med alle dens Ødelæggelser, og det er derfor ganske naturligt, at Regeringen maa stille sig bag ved Forligsmandens Forslag. Men naar det ærede Medlem Hr. Brorsen vil have Voldgift, men ikke vil have, at Voldgiftsretten skal sammensættes som f. Eks. i Fjor, og navnlig understreger, at paa ingen Maade maa Forligsmandsinstitutionens Medlemmer sidde i denne Ret, saa synes jeg, han er den, der allersidst skulde tale om, at Regeringen ikke viser Forligsinstitutionen skyldigt Hensyn.

Maa jeg saa sige til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at jeg er ganske uenig i, at der er noget paaafaldende ved, at det er de laveste Lønninger, der fremviser de største Stigninger. Det synes mig at være ganske i sin Orden. Det maa dog være Opgaven først at tænke paa de daarligst stillede, de daarligst betalte, først at hjælpe dem. Det ærede Medlem pegede paa, at efter hans Opfattelse var det noget urimeligt, at ikke-faglærte opnaaede større Tillæg end faglærte. Det kan jeg heller ikke erkende. Det hænger sammen med det, jeg lige sagde, at gennemgaaende er denne store Gruppe af ikke-faglærte den daarligst betalte — det ved vi alle —, og det betinges af mange forskellige Forhold. Men naar det er et nødvendigt Arbejde, et nyttigt Arbejde og ofte et strengt Arbejde, som netop denne store Gruppe udfører, saa synes jeg, det er i høj Grad betimeligt at lægge Hovedvægten paa at faa Lønnen lidt opefter. Der er jo heller ikke Tale om, naar den ikke-faglærtes Hustru kommer med Mandens Ugeløn og skal gøre sine Indkøb, at der gælder en anden og lavere Pris paa Grund af hans ringe Indkomst. Det er da kun rimeligt, at man søger at bringe ham paa Højde med de andre.

Dernæst kom det ærede Medlem Hr. Christmas Møller med en enkelt Bemærkning, som jeg var meget forbavset over; det var angaaende Ung-Arbejderne. Jeg vil først sige, at faste Lønninger her er jo ikke noget nyt, inden for Tekstilindustrien og Skotøjsindustrien har man noget lignende. Men det, jeg synes var mærkeligt, var, at det ærede Medlem argumenterede herimod ved at henvise til Landbrugets

Stilling, Landbrugets Betalingssevne. Vi ved jo alle sammen, at Landbrugets Stilling er vanskelig, vi har i mange Henseender maattet affinde os med, at Landbruget ikke kan følge med i Henseende til Betaling af Løn, men det kan da vel umuligt være de Konservatives Mening, at Lønnen i Landbruget skal bruges som Norm, saaledes at man over for Overenskomster, der giver en vis Lønforhøjelse, siger: Det maa I ikke faa, for Landbruget kan ikke være med. Nej, det maa være Forholdene inden for hver enkelt Erhvervsgren, der er bestemmende for, hvad der kan ydes.

Jeg anbefaler Forslaget.

Brorsen: Jeg vender mig først med et Par Ord til den højtærede Finansminister. Jeg maa jo sige, at hans Udtalelser ikke tydede paa, at han var meget forhandlingsvenlig. De gik ud paa, at han meget maatte anbefale, at man nu støttede og sluttede op om det Forslag, Regeringen har fremsat. Jeg har heller ikke haft noget videre Haab om, at man vilde tage Hensyn til Oppositionens Stilling, men vi forbeholder os naturligvis til enhver Tid, ogsaa i denne Sag, selvstændigt at stille vore Forslag.

Det ærede Medlem Hr. Rager — det kan jeg sige i saamme Forbindelse — kom med en Udtalelse om, at vi kunde jo faa Lov til at forhandle. Jeg forstod, at han altsaa dog ikke vilde modsætte sig, at der blev nedsat et Udvalg, og at han ogsaa vilde finde sig i at høre paa, hvad vi i dette Udvalg eventuelt vilde fremføre, men ellers vilde man forbeholde sig paa egen Haand at træffe sin Beslutning. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at for saa vidt det skal ske paa Grundlag af det Forslag, Regeringen her har fremsat, skal vi for vort Vedkommende ikke nyde noget. Vi mener nemlig, at det er en rent gal Vej at gaa: ved Lov at ville gennemføre det Forslag, som er fremsat af Forligsinstitutionen, og som derefter er blevet forkastet af den ene Part. Som jeg sagde, da jeg første Gang havde Ordet, saa ved man fra Regeringspartiernes Side til syvende og sidst ikke, hvad man egentlig stemmer for — det er der aldeles ikke Tid til at sætte sig ind i. Jeg har ikke sagt — og har heller ikke med mine Udtalelser villet sige — noget ufordelagtigt om de Mænd, der sidder i Forligsinstitutionen, men vi maa huske paa, hvad der er disse Mænds Opgave. Det er alene at mægle mellem Parterne, saaledes at der bliver Mulighed for Forlig, og i det Øjeblik et Forslag, der stilles af disse Folk, bliver forkastet, ja, saa er der ikke mere at gøre,